

TROBADA PASSADA PER AIGUA

La primera vegada que vaig veure el gat persa parlant que conspirava contra la humanitat acabava de fer trenta-cinc anys i setanta-dos dies. Era especial, doncs, aquesta dada? La veritat és que no, però si assumeixo que aquell dia vaig protagonitzar l'heroïcitat més gran que la Terra ha vist des de fa molt de temps, tot reconeixement és insuficient. De fet, no en vaig rebre ni una, de distinció; ni la meua família va tenir l'amabilitat de felicitar-me. Però, pensant-t'hi bé, tenia feina i no hagués tingut temps de rebre la condecoració que m'acredités com a salvador de la humanitat. Sense això, ningú va creure que havia salvat el món de les urpes, literalment, dels gats.

Amb la precisió horària d'un treballador competent, però amb el regust de la puntualitat de les zones costaneres, vaig arribar a la feina més eufòric que de costum. Era final de mes i com que el forat de la cartera era molt i molt gros no m'havia pogut comprar l'última innovació del mercat: una làmpada que canvia de color segons el teu estat d'ànim. Un invent realment excepcional, sense cap mena de dubte. La veritat és que de bitllets no n'acostumava a veure gaires, però ja se sap, avui en dia si no tens la làmpada no ets ningú!

Acabat el primer torn, mentre m'empassava els últims sospirs de nicotina que el meu cos necessitava per estar tranquil, vaig veure passar per davant meu un ésser estrany: un gat persa amb ulleres de cul de got caminava com un humà, a dues potes, i amb la pota restant, perquè sí, el gat només tenia tres peus, aguantava un feix de documents. Mentre m'acostava al felí intentant-li trobar la quarta pota, es va girar i, amb un posat de sobrietat i d'intel·lectualitat, va posar-se bé les ulleres intentant que no li caiguessin els fulls.

—Bon dia —em digué amb accent olotí mentre es llepava els seus llargs bigotis—. Fa un dia un pel rúfol, no troba?

—Bon dia! —vaig dir jo, mentre em preguntava a mi mateix com podien aguantar-se aquelles grans ulleres en el seu caparró diminut—. Ja ho pot ben dir! Em sembla que avui ha de ploure.

De la simpatia inicial va passar a una tensió desorbitant i, accelerant el pas i posant en funcionament les seves extremitats inferiors, va marxar amb la cua entre les cames. Com que la seva composició no donava per a gaire res més, va rrelliscar i va caure mentre intentava baixar la vorera i jo, lluny de trobar-li la gràcia de la caiguda, vaig sentir una pena terrible. Com a bon ciutadà vaig acostar-m'hi i vaig intentar recollir els papers escampats pel terra. Un cop recollits, vaig fullejar-los.

Un llenguatge il·legible, ple de signes completament nous per a mi impregnaven els papers juntament amb algunes fotografies de gats i d'humans. El que em va cridar més l'atenció va ser una imatge que constava d'un embut gegant per on queien centenars d'humans amb cara d'haver d'anar al lavabo. Hi havia molts més homes que no pas dones. Fins i tot la societat felina era masculista, vaig pensar. Ara bé, mirant-m'ho més fixament, semblava que no era de temàtica escatològica aquella fotografia, sinó que mostrava l'assassinat en massa dels humans. Ara entenia el perquè de la manca de dones a la fotografia! A part de ser més nets, bons dibuixants i intel·ligents (mai havia vist un animal parlant amb ulleres, si t'haig de ser sincer) eren respectuosos amb les dones!

Deixant enrere les congruències de la moralitat, el gat siamès, inexpressivament enfadat, va fer un saltiró i va agafar els papers, se'ls va col·locar correctament i va marxar sense dir ni piu. En un tres i no res ja era a l'altra vorera intentant, amb prudència, augmentar la velocitat de les seves passes. Tot i això, coixejava per la patxada d'uns instants abans. Així que jo, entossudit a ajudar-lo i a fer el que em tocava fer, vaig córrer fins al pas de zebra i quan el semàfor es va posar verd vaig travessar la carretera.

Un cop passada la cantonada de la segona illa de cases va esmunyir-se per un carreró molt estret. Els flaires típics de les incompetències de les restes humanes inundaven plenament aquell indret i jo, intentant no tocar la paret i tapant-me el nas amb els dits, vaig seguir la cua peluda d'aquell felí que anava desapareixent enmig de l'obscuritat profana d'un carreró que semblava infinit. Vaig mirar el rellotge: només faltaven cinc minuts per la fi del descans. Els sentiments adversos que em van posseir per la por de ser despatxat i de no poder comprar-me la làmpada van fer grinyolar la meva

seguretat inicial, però vaig intentar no pensar-hi i, accelerant el pas, vaig arribar al final del carreró.

Dos centenars de gats siamesos omplien una petita plaça quadrada que semblava ser un abocador il·legal. La meitat d'ells, els que semblaven més afamats i deixats de la mà de Déu, miraven fixament cap a una pila d'electrodomèstics vells on el meu amic havia anat a parar. L'altra meitat, els de pelatges lluents i de pinta despreocupada, o estaven adormits o es llepaven, ignorant el que el suposat cap deia. Tot estava moll i semblava que havia plogut durant una bona estona, suposo que al carreró l'aigua no em va arribar a tocar. Jo, encara sorprès en veure que existia gent tan bruta com per deixar tantes deixalles en aquell indret tan acollidor, restava amagat, esperant que alguna cosa passés.

–Benvolguts amics i amigues –va començar a dir, abandonant l'accent olotí i passant a un registre més neutre–. No és pas estrany que el nerviosisme posseeixi les vostres venes i que el cervell dubti del veritable comportament d'un gat com jo. No és pas estrany que el cervell i el cor us vagin a direccions oposades, a dos extrems oposats. No és pas estrany que els pèls se us irritin i no tingueu ni set ni gana. Però el que experimentarem aquí i avui ho val tot, i tot ho val per la nostra dignitat!

Els gats, que se'l miraven com si fos una divinitat, van començar a miolar com si s'haguessin trastocat. Els més febles, tot i tenir la veu esquerdada, corejaven a l'uníson el suposat nom del líder. La resta més noble va unir-se a la cridòria tot i no haver escoltat el que s'hi deia. Ben mirat, aquella era una situació que havia vist moltes vegades per la televisió. Un míting, em sembla que en diuen.

A continuació va aixecar l'únic braç que tenia i tothom va callar de cop. Un segon gat persa amb ulleres va sortir a l'escenari i va activar una espècie d'holograma que contenia els fulls que abans jo m'havia mirat. Aquell invent excepcional podia fer la funció d'un projector però sense la necessitat d'ordinador ni de pantalla. Sense cap mena de dubte, poc li duraria la glòria a la làmpada multi color si allò sortís al mercat. Mentre jo em feia la pel·lícula de com canviaria la meva vida si posés a la venda aquell aparell, el president d'aquella assemblea va continuar el seu discurs amb més garlandes que no pas contingut.

Enmig d'un silenci momentani causat per la projecció d'un vídeo on es podia veure les últimes proves que s'havien realitzat del funcionament de l'embut amb humans de veritat, una petita ventada em va fer esternudar de mala manera. Però no va ser una cosa momentània, sinó que em va fer tossir durant més d'un minut. Més endavant vaig descobrir que aquell atac va ser causat per una al·lèrgia, que fins llavors m'era desconeguda, als gats.

Quan em vaig recuperar, em pensava que tota la plaça m'estaria mirant per la meva actuació desafortunada, però va passar un fet extraordinari: la meva presència va fer esmunyir-se tots i cada un dels gats que s'havien agrupat en aquell indret. Fins i tot havia marxat el meu company amb ulleres. Estava més sol que una oficina en dia festiu. Sense cap mena de dubte, com que el seu pla d'aniquilació havia estat descobert per mi, no volien que les meves declaracions els portessin a processos judicials massa llargs i tediosos, així que van decidir suspendre el pla i fer com si res. Sentint-me orgullós de l'heroïcitat dels meus actes, finalment vaig tornar deu minuts tard a la feina.

Ah, i m'he oblidat de proporcionar una dada d'ínfima transcendència, però que em va fer estar durant tota una setmana al llit: en el moment dels fets una tempesta assetjava la ciutat i en alguns punts es van assolir rècords d'intensitat. Això em va portar una galipàndria com poques n'hi ha, però durant aquest temps vaig poder assaborir la làmpada en la seva totalitat. Al final, alguna cosa positiva va comportar-me salvar tota la humanitat!